

TITELSONG ¹

(Los te beluisteren)

22. THUIS

Geluid van stampende paardenhoeven is het eerste doordringt. Een ijzingwekkend gekrijs van zwarte geesten in nood. Schreeuwende mannenstemmen, wapengekletter, enorme vleugels met scherpe klauwen die haar hoofd op een haar na missen. Het is de hevige pijnscheut die Aya DeWinter, regentes van Amare en grootheerser van het noorden, wakker schudt. Kreunend graait ze in de kussens. Haar mond voelt kurkdroog. Pas als een hand de hare pakt, zakken de afschuwelijke beelden naar de achtergrond. Wanneer ze haar ogen opent, kijkt ze recht in het bezorgde gezicht van haar beste en enige vriendin.

“Water,” lispelt ze en schrikt van de schorre klank in haar stem. Het glas wat Mila haar aanreikt, neemt ze dankbaar over. Zodra ze een slok wil nemen, belet een nieuwe pijnscheut haar te drinken. Tranen schieten in haar ogen.

“Wat is er gebeurd? Waar ben ik?”

“Je bent in Amare,” antwoordt Mila. “Het had niet veel gescheeld, of je had het niet gered. Kun je je iets herinneren?”

¹ [♪] *League of Legends: Legends Never Die*

Eindelijk beginnen de contouren van haar kamer scherper te worden. Fragmenten van gebeurtenissen razen door Aya's hoofd. Levendige momentopnames die langzaam een verhaal vormen. Een vlucht door donkere steegjes, een stofwolk in de verte.

"Ruiters," prevelt ze. "Zwarte ruiters."

Mila's hand omklemmt met de hare.

"Dankzij jou bereikten we de kloof van Cadissi. Jouw aanval brak dwars door hun linies en zaaide zoveel verwarring dat we de oase konden bereiken."

"Een hinderlaag," kreunt Aya, de intense pijn met moeite verdragend. "Ik liep in een hinderlaag."

Nieuwe beelden verschijnen voor haar ogen. Een witte valk met enorme klauwen die onverschrokken met haar snavel inhakt op jammerende, zwartgeklede ruiters. Geschrokken veert ze op.

"Liora!"

"Is ongedeerd onderweg terug naar Zalacar," antwoordt Mila en duwt haar gedecideerd terug in de kussen. "Met een bericht voor Jaïr dat je veilig in Amare bent."

Oververmoeid sluit Aya haar ogen. Jaïr Aziz. Aan het einde van de strijd was hij bij haar. Een echo van zijn aanwezigheid scheert langs het randje van haar geheugen. Herinneringen overvallen haar als een kille regenbui. Ijskoud staal, diep in haar lichaam. Haar hand verplaatst zich naar haar flank, maar Mila is haar voor en pakt haar arm.

"Niet aan zitten. Je bent volledig ingepakt."

Verward spert ze haar ogen open.

"Wie? Waarom? Ik snap het niet."

Sussend probeert Mila haar te kalmeren. Het werkt zo goed dat Jaïr opnieuw voor haar geest verschijnt.

"Hij was bij me," mompelt ze. "Ik wilde hem zoveel vertellen, maar hij luisterde niet."

Mila veegt met een koude doek het zweet van haar voorhoofd.

“Jaïr was niet bij je in de oase. Hij bleef achter in de burcht en zou ons niet volgen. Het was Zeki die naast je zat.”

Wanhopig grijpt Aya de hand van de Amareense.

“Waren zij het? Waren de ruiters die ons aanvielen Azisijs?”

Resoluut schudt Mila haar hoofd.

“Absoluut niet. Zeki bleef dit herhalen. Het bevel kwam niet van de clan. Je mag niet aan hem twijfelen.”

“Van wie kwam het dan wel?” fluistert Aya, maar krimpt ineen wanneer een vlammeende pijn als een tweesnijdend zwaard door haar lichaam raast.

“Ik ga iets halen,” besluit Mila. “Dit gaat zo niet.”

Aya wil haar tegenhouden, maar alles wordt wazig. Kermend zakt ze dieper in de kussens, naarstig zoekend naar een zoete herinnering waarin ze kan verdwijnen. Haar geest verwelkomt Jaïr met open armen. Hij verschijnt als een stralend licht in de duisternis. Als een baken, een rots in haar woeste branding. Een veilige haven waar ze kan schuilen en simpelweg gelukkig mag zijn. Ze ziet hem staan op het dak van de burcht, zijn mantel wapperend in de winderige avondbries. Zijn donkere ogen vullen haar geest en vermengen zich met de laatste woorden die hij tegen haar sprak. Hij zei het. Hij zei het echt. Vier woorden echoën als een warme belofte haar brein binnen, maar sijpelen tussen haar vingers door wanneer Mila in haar blikveld verschijnt. De inhoud van de beker in haar hand ruikt verschrikkelijk. Onmiddellijk schudt Aya haar hoofd. Niet nu. Straks. Er knaagt iets aan haar brein. Iets belangrijks wat ze zich moet herinneren. De weerzinwekkende grijns van een Brilantijn met de gebroken neus doemt uit het niets op. De vlijmscherpe dolk in zijn hand verdwijnt diep in haar lichaam. Een tweede ruiter graait in haar zadeltas. Waar is hij naar op zoek? Wanneer het antwoordt komt, vliegen Aya's ogen open.